

TEZA:

Obwiniony radca prawny przyjął pełnomocnictwo od pozwanego radcy prawnego w sprawie z powództwa Pokrzywdzonego o odszkodowanie, na rzecz którego (Pokrzywdzonego) Obwiniony świadczył zastępstwo procesowe w sprawie o rozwód. Obwiniony radca prawny działał w sytuacji oczywistego konfliktu interesów.

WO-46/23**O R Z E C Z E N I E**

z dnia 23 maja 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Mariusz Bochenek

S WSD Wiesław Kmiotek

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2023 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego B. K., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych pod numerem wpisu ...,

obwinionego o to, że w okresie od dnia 30 marca 2022 roku w postępowaniu z powództwa G. S. przeciwko radcy prawnemu Z.N. o odszkodowanie, toczącym się przed Sądem Okręgowym pod sygn. akt II C 479/21, występował jako pełnomocnik procesowy radcy prawnego Z. N. - mimo, że roszczenia G. S. objęte pozwem w sprawie o sygn. akt II C 479/21 dotyczą nieprawidłowego reprezentowania go przez Z. N. w sprawie o rozwód, jaka toczyła się przed Sądem Okręgowym pod sygn. akt I C 686/10, a w której to sprawie radca prawny B. K. od dnia 24 września 2009 roku reprezentował G. S. jako pełnomocnik substytucyjny zastępujący Z. N., a nadto wniósł apelację od wyroku wydanego w sprawie o

sygn. akt I C 686/10 - tj. o działanie wypełniające znamiona czynu z art. 64 ust. 1 z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2022.1166 t.j.) w zw. z art. 26 ust. 1 oraz art. 28 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego radcy prawnego B. K. z dnia 16 grudnia 2022 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 7 listopada 2022 r. (sygn. akt OSD/W/66/2022)

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt 1 w zakresie kary w ten sposób, że za czyn przypisany obwinionemu wymierza karę pieniężną w wysokości 4.515,00 (cztery tysiące pięćset piętnaście złotych);
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego B. K. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 2.000,00 (słownie: dwa tysiące) złotych płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 7 listopada 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (dalej także jako „OSD”) uznał radcę prawnego B.K. (dalej „Obwiniony”) winnym tego, że w okresie od dnia 30 marca 2022 roku w postępowaniu z powództwa G. S. przeciwko radcy prawnemu Z. N. o odszkodowanie, toczącym się przed Sądem Okręgowym pod sygn. akt II C 479/21, występował jako pełnomocnik procesowy radcy prawnego Z. N. - mimo, że roszczenia G. S. objęte pozwem w sprawie o sygn. akt II C 479/21 dotyczą nieprawidłowego reprezentowania go przez Z. N. w sprawie o rozwód, jaka toczyła się przed Sądem Okręgowym pod sygn. akt I C 686/10, a w której to sprawie radca prawny B.K. od dnia 24 września 2009 roku reprezentował G. S. jako pełnomocnik substytucyjny zastępujący Z. N., a nadto wniósł apelację od wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 686/10 - tj. o działanie wypełniające znamiona czynu z art. 64 ust. 1 z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2022.1166 t.j.) w zw. z art. 26 ust. 1 oraz art. 28

ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 i 2 ba ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”) wymierzył Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 6.020 zł. Jednocześnie Obwiniony został obciążony kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego w wysokości 2.150 zł.

Z orzeczeniem OSD nie zgodził się Obwiniony, wnosząc w ustawowym terminie odwołanie. Wprawdzie konstrukcja postawionych orzeczeniu OSD zarzutów odwoławczych nie odpowiada systematyce wskazanej w art. 438 Kpk, tym niemniej można je przyporządkować do dwóch kategorii:

- 1) zarzut obrazy przepisów prawa procesowego poprzez naruszenie prawa do obrony (art. 6 Kpk),
- 2) zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 26 ust. 1 oraz art. 28 ust. 3 KERP do ustalonego w sprawie stanu faktycznego w sytuacji gdy sprawy sądowe, w których występuje Obwiniony, nie są tymi samymi sprawami ani nie są ze sobą związane, a Obwiniony w jednej z tych spraw uczestniczył jedynie w jednej rozprawie, w drugiej zaś – wniósł tylko o oddalenie powództwa, co doprowadziło do błędnego uznania, iż doszło do popełnienia deliktu dyscyplinarnego.

W konsekwencji postawionych zarzutów Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i w konsekwencji o uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania albo uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wprawdzie odwołanie nie wskazuje kierunku zaskarżenia, jednak biorąc pod uwagę tak postawione zarzuty, jak i wnioski odwoławcze, nie ulega wątpliwości, iż jest to odwołanie na korzyść Obwinionego.

W piśmie procesowym złożonym do akt sprawy w po upływie terminu do wniesienia odwołania Odwołujący wskazał na kolejne zarzuty, tj. nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadka G.S. oraz radcy prawnego Z. N. na okoliczność „przesłanek naruszenia tajemnicy zawodowej, nienaruszenia tajemnicy zawodowej, przesłanek sprzeczności interesów, niewystąpienia tejże sprzeczności interesów w sprawach, w których skarżący był pełnomocnikiem w tej samej sprawie lub w sprawie z nią zawiązanej”. Odwołujący wskazał także na przedawnienie karalności z uwagi na upływ ponad 12 lat od reprezentowania substytucyjnego. Rozprawa w sprawie rozwodowej miała miejsce w 2009 r. Odwołujący został pełnomocnikiem radcy prawnego Z. N. jako pozwanego w dniu 22 marca 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

1. Zgodnie z art. 433 § 1 Kpk (stosowanym w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, dalej „ustawa o radcach prawnych”), sąd odwoławczy zasadniczo rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów. Powyższa reguła oznacza, że w zasadzie to strona odwołująca się programuje zakres kontroli odwoławczej.
2. Płaszczyzna kontroli odwoławczej wyznaczona w odwołaniu oznacza, że ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji nie są kwestionowane. Stan ten został ustalony przez Sąd I instancji prawidłowo, wobec czego WSD przyjmuje go jak za własny.
3. Odnosząc się do postawionego zarzutu naruszenia prawa do obrony przez przeprowadzenie rozprawy przez OSD w dniu 7 listopada 2022 r. w nieobecności Obwinionego pomimo wcześniejszego zawiadomienia telefonicznego i drogą mailową o niemożności stawienia się na rozprawie z powodu choroby i niezdolności do pracy i wyznaczenia innego terminu rozprawy, Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, co następuje:

W dniu wyznaczonej przez OSD rozprawy Obwiniony skierował do OIRP wiadomość mailową, w której wniósł o wyznaczenie innego terminu rozprawy „*z uwagi na chorobę*”. Wiadomości tej nie towarzyszyło przekazanie do OSD żadnego zaświadczenia lekarskiego, na co zwrócił uwagę OSD postanawiając nie uwzględnić wniosku i prowadzić rozprawę pod nieobecność Obwinionego (k. OSD 25). Dopiero do odwołania Obwiniony załączył zaświadczenie od lekarza specjalisty - psychologa z dnia 1 października 2022 r., z którego wynika, iż pozostaje pod opieką specjalistyczną oraz zaświadczenie od lekarza medycyny rodzinnej z dnia 7 listopada 2022 r., wskazującego iż Obwiniony jest „*leczony z powodu depresji po (...) od maja 22 roku. Leczenie trwa nadal.*” (k. OSD 38 – 39). Godzi się zatem przypomnieć, że w myśl art. 68³ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”), „*niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy na rozprawę, posiedzenie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy lub przeprowadzenia czynności, chyba że należycie usprawiedliwią oni swoją nieobecność, jednocześnie wnosząc o odroczenie lub przerwanie rozprawy lub posiedzenia lub o nieprzeprowadzanie czynności przed rzecznikiem, albo sąd*

dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny z ważnych przyczyn uzna ich obecność za konieczną". Zasadą jest zatem brak wpływu niestawiennictwa obwinionego na rozprawę przed sądem dyscyplinarnym na możliwość jej przeprowadzenia, chyba że wystąpią dwojakiego rodzaju okoliczności: należyte usprawiedliwienie nieobecności oraz wnioski o odroczenie (przerwanie) rozprawy (posiedzenia). Wymagania co do „należytego usprawiedliwienia” niestawiennictwa wskazuje 68³ ust. 5 ustawy o radcach prawnych, stanowiąc iż „należyte usprawiedliwienie niestawiennictwa obwinionego lub jego obrońcy na rozprawie lub na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby - przedstawienia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie”.

O ile w sprawie niniejszej Obwiniony przed wyznaczonym na 7 listopada 2022 r. terminem rozprawy przed Sądem I instancji złożył wnioski o wyznaczenie innego terminu rozprawy, o tyle w żaden sposób nie usprawiedliwił należycie swojej nieobecności. Ograniczył się bowiem do wskazania choroby jako przyczyny niestawiennictwa. Na marginesie można jedynie wskazać, że złożone wraz z odwołaniem zaświadczenia potwierdzają jedynie fakt korzystania z opieki specjalistycznej (co nie musi być tożsame z brakiem możliwości udziału w rozprawie). Obwiniony, poza faktem, że winna być mu z racji wykonywanego zawodu znana treść regulacji ustawy o radcach prawnych (w tym ta dotycząca sposobu usprawiedliwiania nieobecności w toku postępowania dyscyplinarnego - 68³ ust. 5), już na etapie przed Rzecznikiem (a następnie OSD) został pouczony o sposobie usprawiedliwiania nieobecności przed organami dyscyplinarnymi (k. RD 11 - 12, k. OSD 10 - 11). Nieuczynienie zadość tym wymaganiom uprawniało OSD do prowadzenia rozprawy pod nieobecność Obwinionego, co czyni zarzut naruszenia art. 6 Kpk chybionym. Odrębną kwestią jest, że prawo do obrony nie musi być realizowane tylko i wyłącznie przez osobiste działanie osoby obwinionej, o czym Obwiniony został pouczony (np. o prawie ustanowienia obrońcy czy wniesienia pisemnej odpowiedzi na wnioski o ukaranie - k. OSD 10 - 11).

Dla domknięcia obrazu można jedynie dopowiedzieć (abstrahując od bezpodstawności omawianego zarzutu), że nie każda obraza przepisów postępowania skutkuje koniecznością ingerencji instancyjnej w zaskarżone orzeczenie. W myśl art. 438 pkt 2 Kpk orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Obwiniony nie podjął nawet próby wykazania, jaki rzekome naruszenie prawa do obrony mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

4. Przechodząc do istoty czynu zarzucanego Obwinionemu, w celu ułatwienia odbioru motywów niniejszego rozstrzygnięcia wskazać należy na konfigurację spraw sądowych, w związku z którą Obwinionemu został postawiony zarzut dyscyplinarny:

- a) rok 2009 – Obwiniony reprezentuje G. S. w sprawie rozwodowej zastępując pełnomocnika głównego – radcę prawnego Z. N.,
- b) rok 2022 – Obwiniony reprezentuje stronę postępowania – radcę prawnego Z. N. – w sprawie z powództwa G. S. o odszkodowanie z tytułu nienależytego prowadzenia sprawy sądowej wskazanej pod lit. a) powyżej.

Tytułem przypomnienia – czyn zarzucony Obwinionemu został zakwalifikowany jako wypełniający znamiona art. 26 ust. 1 i art. 28 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego <dalej „KERP”>) w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Dla porządku dodać wypada, że zmiany KERP dokonane na mocy uchwały Nr 1/2022 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 8 lipca 2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, obowiązujące od dnia 1 stycznia 2023 r., nie wprowadziły istotnych zmian w treści wyżej wskazanych norm prawnych KERP, które mogłyby wpłynąć na istnienie przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionego.

Wyżej powołane normy KERP stanowią, iż radca prawny nie może świadczyć pomocy prawnej, jeżeli wykonywanie czynności zawodowych naruszałoby tajemnicę zawodową lub stwarzało znaczne zagrożenie jej naruszenia, ograniczenia jego niezależności albo gdy posiadana przez niego wiedza o sprawach jego klienta lub osób, na rzecz których uprzednio wykonywał czynności zawodowe, dawałby klientowi nieuzasadnioną przewagę (art. 26 ust. 1 KERP w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022 r.). Z kolei art. 28 ust. 3 KERP (brzmienie niezmienione w 2022 r.) zakazuje możliwości bycia obrońcą lub pełnomocnikiem klienta, którego interesy są sprzeczne z interesami osób, na rzecz których radca prawny uprzednio wykonywał czynności zawodowe w tej sprawie lub sprawie z nią związanej.

Słusznie wskazał OSD, iż postępowania, w których uczestniczył Obwiniony, pozostają w oczywistym związku, gdyż to w sprawie o rozwód (w której występował Obwiniony) Pokrzywdzony upatruje źródła swojej szkody. W tej sytuacji nie ma wątpliwości, iż Obwiniony działa w sytuacji oczywistego konfliktu interesów, a czyn ten – w ocenie OSD – „stanowi wypełnienie wprost przesłanki odpowiedzialności” (k. OSD 28).

Twierdzenia Obwinionego, jakoby do działania w warunkach konfliktu interesów nie doszło z uwagi na uczestnictwo tylko w jednej rozprawie przez Obwinionego w sprawie rozwodowej, a materiał dowodowy w sprawie rozwodowej jednoznacznie wskazywał na winę Pokrzywdzonego, mogą jedynie budzić zdziwienie. W kategorii zdziwienia trudno jednak kwalifikować dalej idące stanowisko Obwinionego, jakoby do konfliktu nie doszło, gdyż Pokrzywdzony jest piniaczem, a pozew Pokrzywdzonego o odszkodowanie był oczywiście bezzasadny, wobec czego Obwiniony wniósł o jego oddalenie. Odosobnione są także twierdzenia, jakoby tajemnicę zawodową posiadał jedynie r. pr. Z.N. (pełnomocnik główny w sprawie rozwodowej), natomiast Obwiniony jako pełnomocnik substytucyjny takiej tajemnicy nie posiadał (mimo iż zastępstwo procesowe wykonywał). Słusznie przy tym Obwiniony zauważa, że nieuzasadniona przewaga może wystąpić, jeżeli radca prawny uprzednio wykonując czynności zawodowe poznał stanowisko klienta co do np. posiadanych dowodów, argumentacji itd. Wykonując zastępstwo procesowe w sprawie o rozwód Obwiniony taką wiedzę mógł osiąść. Tego rodzaju okoliczność – w myśl art. 26 ust. 1 KERP – wyklucza możliwość świadczenia pomocy prawnej w sprawie o odszkodowanie. Zauważyć przy tym należy, że art. 26 ust. 1 KERP nie przewiduje, iż wszystkie okoliczności (naruszenie tajemnicy, ograniczenie niezależności, wystąpienie nieuzasadnionej przewagi) muszą być spełnione łącznie, by zaktualizował się zakaz możliwości świadczenia pomocy prawnej – mamy bowiem do czynienia z alternatywą rozłączną. Z kolei art. 28 ust. 3 KERP eliminuje możliwość sprawowania zastępstwa procesowego w przypadku sprzeczności interesów – Obwiniony przyjął pełnomocnictwo od pozwanego r. pr. Z. N. w sprawie z powództwa Pokrzywdzonego o odszkodowanie z tytułu sprawy o rozwód, na rzecz którego to Pokrzywdzonego Obwiniony świadczył zastępstwo procesowe w sprawie o rozwód. Trudno o bardziej klasyczny przykład spraw ze sobą związanych i sprzeczności interesów.

W tej sytuacji negowanie związku między obiema sprawami sądowymi może być traktowane jedynie jako przyjęta linia obrony, która jednak nie może odnieść oczekiwanego przez Obwinionego skutku. Obowiązek unikania konfliktu interesów jest jednym z podstawowych obowiązków radcy prawnego i temu obowiązkowi Obwiniony nie sprostał. Zarzut naruszenia prawa materialnego jest zatem bezpodstawny,

5. Jeśli chodzi o dodatkowe zarzuty wskazane w piśmie datowanym na dzień 10 maja 2023 r., Sąd *ad quem* wskazuje na utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że uzupełnienie apelacji (tu: odwołania) po upływie terminu do jej wniesienia, nie wywołuje żadnych skutków prawnych z uwagi na zawity charakter tego terminu. Strona nie może

zatem np. rozszerzyć zakresu zaskarżenia lub podnieść nowych zarzutów po przekroczeniu 14-dniowego terminu, chyba że termin zostanie przywrócony. Byłoby to bowiem równoznaczne z wydłużeniem terminu określonego na podstawie art. 445 § 1 Kpk (*vide* wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2019 r., sygn. akt II KK 178/18, Lex nr 2624996 i powołane tam orzecznictwo). Jako że przedawnienie karalności jest okolicznością braną pod uwagę przez Sąd z urzędu, Wyższy Sąd Dyscyplinarny podkreśla jedynie, iż data początkowa czynu przypisanego Obwinionemu została określona na „30 czerwca 2022 r.”, a zatem nie nastąpił jeszcze upływ terminu karalności wskazany w art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych. Istota czynu zarzucanego (i przypisanego) nie polega na działaniu w 2009 r. (którą to narrację próbuje forsować Obwiniony wraz ze swoim obrońcą), lecz na podjęciu się zastępstwa w 2022 r. pomimo wcześniejszego zastępstwa procesowego w sprawie związanej z obecnie prowadzoną. W odniesieniu do czynu stanowiącego przedmiot rozpoznania sprawy niniejszej, do przedawnienia karalności nie doszło.

6. Z uwagi na treść art. 447 § 1 Kpk, zgodnie z którym apelację (odwołanie) co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (orzeczenia), Wyższy Sąd Dyscyplinarny zobowiązany jest odnieść się także do kary wymierzonej Obwinionemu (którą WSD zmienił w zakresie wysokości kary pieniężnej). Jak wskazano wyżej, unikanie konfliktu interesów jest jednym z fundamentalnych obowiązków radcy prawnego. Obwiniony zdaje się negować ten obowiązek i nie przykładać należytej wagi do jego znaczenia, wskazując, iż „tylko” uczestniczył w jednej rozprawie czy „tylko” wniósł o oddalenie powództwa. Kara pieniężna jest karą rodzajowo adekwatną do charakteru deliktu popełnionego przez Obwinionego. Uwzględniając natomiast dyrektywy wymiaru kary wynikające ze stosowanego przez analogię art. 53 § 2 Kodeksu karnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił okoliczności podniesione przez Obwinionego przed sądem odwoławczym, a mianowicie motywację Obwinionego (chęć doprowadzenia do ugody z przeżywającym poważne kłopoty zdrowotne pozwanym w sprawie o odszkodowanie r. pr. Z. N.) oraz brak ujemnych następstw deliktu po stronie Pokrzywdzonego. Do zmniejszenia kary przyczyniło się także i to, że Obwiniony przez długi czas wspierał pod względem prawnym Pokrzywdzonego, nie pobierając za to wynagrodzenia. Sąd odwoławczy uznał, że w tej sytuacji kara pieniężna w minimalnej wysokości, tj. półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia deliktu dyscyplinarnego (4.515 zł), spowoduje adekwatną dolegliwość po stronie Obwinionego, by spełnić wobec Niego cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie postępowanie dyscyplinarne ma osiągnąć wobec Obwinionego, oraz pozwoli osiągnąć względy prewencji ogólnej. Obwiniony zdaje się bagatelizować tak sam czyn, jak i jego następstwa, które z punktu widzenia pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu radcy

prawnego sprawowanej przez samorząd zawodowy radców prawnych nie mogą spotkać się z permissywnym podejściem. W tej sytuacji Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw, by wymierzyć Obwinionemu karę rodzajowo łagodniejszą w katalogu radcowskich kar dyscyplinarnych (upomnienie albo nagana). Rodzaj i stopień naruszenia ciężących na Obwinionym obowiązków oraz stopień winy jest znaczny, wobec czego kara pieniężna jest uzasadniona. Z powyższych względów na podstawie art. 437 § 2 Kpk w związku z art. 65 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ba ustawy o radcach prawnych oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2021 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2022 r. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych.